

Arrest

nr. 213 596 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MEURIS
Stationsstraat 56/2
3620 LANAKEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. MEURIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van 26 maart 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Servië dient te vrezen voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot verzoekers persoonlijke ervaringen met racisme, namelijk het feit dat hij werd uitgelachen, scheef bekeken en uitgescholden, wordt in de beslissing opgemerkt dat dergelijke problemen en het feit dat hij éénmaal geslagen werd toen hij iemand tijdens een voetbalspel had getackeld, onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende het feit dat verzoeker éénmaal heeft gesolliciteerd bij een winkel, maar dat hij na een gesprek niet werd aangenomen, wordt opgemerkt dat verzoekers verklaring dat hij niet werd aangenomen omwille van zijn etnisch origine en religieuze achtergrond, een loutere persoonlijke veronderstelling is. In dit verband wordt er o.a. ook op gewezen dat verzoeker het bij die éénmalige poging om werk te zoeken heeft gelaten en vervolgens als vuilnisophaler zijn brood verdiende.

Aangaande verzoekers opmerking dat zijn zus niet in school kon worden ingeschreven, wordt gesteld dat hieruit geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden afgeleid, en dat verzoeker niet wist waarom ze niet werd ingeschreven. In dit verband wordt tevens opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoekers vader en moeder over het feit dat hun dochter A. niet ingeschreven geraakte op een lagere school en dat dit te wijten was aan hun Rom zijn, niet blijkt dat A. niet naar school kon gaan omwille van haar etnisch origine. Immers, uit het feit dat de school verzoekers moeder had beloofd te bellen nadat haar dochter een test had afgelegd bij een pedagoog en ze uiteindelijk nooit gebeld hebben, kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekers zus werd gediscrimineerd of niet werd toegelaten op school omwille van haar etnisch origine, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat verzoekers ouders bovendien nadien nooit meer zelf geïnformeerd hebben hoe het vorderde met haar inschrijving, of nog ooit bij een andere lagere school hebben geïnformeerd. In dit verband wordt ook opgemerkt dat verzoekers moeder er wel in slaagde om verzoekers 16-jarige broer F. in te schrijven op een school en dat zijn broer F. de week voor hun vertrek naar België naar school is gegaan.

Vervolgens wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en geconcludeerd dat eventuele problemen van discriminatie in Servië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan, zo luidt de beslissing voorts, geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden, in welk verband wordt gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat, zo stelt de commissaris-generaal, bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds geschiedde. Om dezelfde redenen is er, aldus de commissaris-generaal, ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat de Serviërs hen niet met rust lieten, aangezien verzoeker o.a. op school werd gepest en zij drie keer aangevallen werden door Serviërs toen hij 7 of 8 jaar oud was, wordt opgemerkt dat deze feiten van meer dan acht jaar terug dateren waardoor hieruit op zich geen actuele vrees kan worden afgeleid. Verder wordt hieraan toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, en is de commissaris-generaal op grond van de informatie waarover hij beschikt de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, zo wordt geoordeeld, voormelde conclusies niet wijzigen, aangezien verzoekers paspoort enkel zijn identiteit en nationaliteit bevestigt die niet betwist worden.

2.1. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze

motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete en valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische en algemene beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.2. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, mist zijn kritiek feitelijke grondslag en ernst, gelet op het feit dat hij op 1 maart 2018 op het Commissariaat-generaal werd verhoord (Zie administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS van 1 maart 2018).

2.3. In de bestreden beslissing wordt o.a. vastgesteld: "Wat betreft uw werksituatie verklaarde u éénmaal met de nodige documenten te hebben gesolliciteerd bij een winkel maar dat u na een gesprek niet werd aangenomen. U denkt dat u niet werd aangenomen omwille van uw etnisch origine en religieuze achtergrond (CGVS, p. 4-5). Dat u hierom werd geweigerd is blijkens uw verklaringen echter een loutere persoonlijke veronderstelling. Voorts kan nog worden opgemerkt dat u het hebt gelaten bij een éénmalige poging om werk te zoeken en vervolgens als vuilnisophaler uw brood hebt verdiend (CGVS, p. 4-5). Bovendien kan er op gewezen worden dat uit het document van de sociale dienst van Novi Sad d.d. 20 september 2017 neergelegd door uw moeder en dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat jullie ingeschreven waren in het arbeidsbureau te Novi Sad en dat jullie in de periode maart-mei 2017 inkomen hebben gegenereerd door te werken in de fruit- en groententeelt."

Het huidige betoog in het verzoekschrift dat "verzoeker kon enkel werken als vuilnisophaler", dat "verzoeker en zijn broer A. geraakten niet aan werk", dat "verzoeker en zijn familieleden moesten zelf manieren vinden om geld bij elkaar te sprokkelen gezien arbeidsbureaus en mogelijke werkgevers hun wegstuurden of zelfs geen blik waardig vonden" en dat "(...) verzoeker en zijn familieleden geen werk vonden en geen werk kregen, louter en alleen door het feit Rom te zijn", is in het licht van het voorgaande, met name verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat hij slechts éénmaal een poging heeft ondernomen om werk te zoeken/vinden, geenszins ernstig.

Betreffende het document van de sociale dienst van Novi Sad van 20 september 2017 dat door verzoekers ouders in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming werd bijgebracht, en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd (AD, stuk 14, map 'landeninformatie'), blijkt (uit de bijgevoegde vertaling door de tolk) dat de aanvraag van verzoekers vader/gezin om financiële steun geweigerd werd door de dienst sociale zaken van de stad Novi Sad, omdat niet aan de door de wet gestelde voorwaarden wordt voldaan, gelet op het inkomen van hun gezin, met name verzoekers ouders en hun drie meerderjarige kinderen Fa. –thans verzoeker-, Ad. en N., en de te vergaren inkomsten. In het betreffende document staat o.a. te lezen dat op 1 september 2017 verzoekers vader K.M. ten aanzien van de betreffende dienst verklaarde dat hij, zijn vrouw en drie kinderen, waaronder verzoeker, ingeschreven staan bij het bureau voor werklozen en dat zij in hun onderhoud voorzien door allerlei zaken op te halen waarmee zij dagelijks ongeveer 1000 dinar verdienen, en dat zij niet elke dag van de week werken, maar slechts twee à drie dagen per week. Dit laatste acht de Raad toch erg opmerkelijk en bevreemdend, gelet in het bijzonder op verzoekers verklaringen dat zijn familie slechts met een klein inkomen moest rondkomen. De beperkte werkzaamheden/werkijver van verzoekers gezin boden hen naar de mening van de Raad hoe dan ook de mogelijkheid en voldoende de tijd om ander werk te zoeken, hetgeen verzoeker blijkens zijn verklaringen echter geheel naliet te doen nu hij slechts éénmaal een poging ondernam om (ander) werk te vinden. Op het einde van de weigeringsbeslissing van de stad Novi Sad van 20 september 2017, waarin o.a. ook wordt opgemerkt dat de fruit- en groententeelt ook een mogelijkheid/ opportuniteit is om geld te verdienen en verzoekers familie hiertoe in staat wordt geacht, staat bovendien te lezen dat beroep kan worden ingediend tegen die beslissing tot weigering van sociale steun, zodat verzoekers familie, indien zij het niet eens waren met die beslissing, beroep konden aantekenen. Uit het schrijven van de dienst sociale zaken blijkt hoe dan ook niet en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij omwille van zijn etnie geen werk zou (kunnen) vinden en financiële steun zou (kunnen) krijgen in Servië. In zoverre verzoeker dit thans op algemene wijze in zijn verzoekschrift voorhoudt, blijft hij steken in enkele blote beweringen die hij geenszins hard of aannemelijk weet te maken. Zijn argumentatie dienaangaande, waarbij hij meermaals op algemene wijze gewag maakt van 'sociale uitsluiting', overtuigt dan ook niet en kan niet worden aangenomen.

2.4. Waar verzoeker voorts in zijn verzoekschrift op algemene wijze beweert dat hij in het verleden werd neergestoken –elk bewijs ontbreekt hiervan en hij toont niet aan dat dit beweerde geweld verband houdt met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag-, hij oppert dat hij en zijn familie (op straat) het slachtoffer waren van discriminatie en racisme omwille van hun etnie –hij stelt dat zij op straat vies werden bekeken en uitgehouden-, en opmerkt dat hij en zijn familie af te rekenen kregen met herriemakers die hun wijk op stelten zetten, waarop zij hun wijk dienden te ontvluchten en in de bossen gingen schuilen, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt en verzoeker niet in concreto aannemelijk maakt dat het hem en zijn familie met betrekking tot die beweerde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid en zwaarwichtigheid ervan, aan nationale bescherming vanwege de Servische autoriteiten ontbreekt.

Verzoeker betwist en bekritiseert op algemene wijze de informatie en analyse van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Servië, doch hij slaagt er niet in de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, waaruit o.a. blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker toont niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Zo de informatie van verzoeker, bij zijn verzoekschrift gevoegd, al betrekking heeft op de beschermingsmogelijkheden in Servië, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de Servische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waar verzoeker echter in gebreke blijft. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Een verwijzing, zoals verzoeker thans doet, naar (algemene als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent) de algemene situatie, (sociale) uitsluiting en discriminatie van en (politie)geweld tegen Roma in Europa, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het volstaat geenszins om, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift op algemene en niet in het minst onderbouwde wijze stelt, zomaar zonder meer te beweren dat men “niet op de steun van zijn land rekenen” kan. Dit dient in concreto te worden aangetoond, doch verzoeker blijft hier in gebreke.

2.5. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Servië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal (en derhalve ook van de Raad) in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 september 2018, voert verzoekende partij (haar raadvrouw) aan dat er niet kan gesteld worden dat er in haar hoofde geen sprake is van een nieuw element nu zij en haar familie gedwongen “vrijwillig” werden gerepatriëerd naar Kosovo in 2016. Zij vervolgt dat haar moeder bij terugkeer onmiddellijk opnieuw achtervolgd werd door de man waarvoor zij vroeger vluchtten en zij om die reden zeer snel vertrokken richting Servië. Zij wijst erop dat hun leven gedomineerd werd door angst en racisme, zij terecht kwamen in een sloppenwijk waar ze soms moesten vluchten in de bossen en zij en haar broers er niet in slaagden om werk te vinden. Verzoekende partij vervolgt dat er geen sprake is van verandering ten aanzien van de Roma omdat zij nu net gevisieerd, achtergesteld en gepest worden enkel en alleen omdat ze Roma zijn. Verzoekende partij wijst er tevens op dat ook de politie hen aanziet voor het vuil van de straat; er wordt geen aandacht aan hen geschonken en zij hebben geen enkele toekomst in Servië of Kosovo. Verzoekende partij voegt daar nog aan toe dat haar vader in behandeling is bij een oogarts en langzaam blind wordt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Verzoekende partij gaat echter niet in het minst *in concreto* in op en laat (alzo) geheel na daadwekelijk concrete opmerkingen te formuleren die een ander licht vermogen te werpen op de in de beschikking van 25 september opgenomen grond.

Waar verzoekende partij opnieuw kort en zeer algemeen de situatie van Roma in Kosovo en Servië aankaart, benadrukt de Raad dat een dergelijke algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de situatie en bejegening van Roma niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking waaraan geen afbreuk wordt gedaan, geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad wijst er voorts op dat medische problemen, zoals de aangehaalde oogproblemen, op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van medische problemen dient men gebruik te maken van de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt bijgevolg geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 25 september 2018 opgenomen grond ontcrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS